

UUT'T OLDE VODDEN

In d'olde tièjen hebt ze hier
Ok altied al an kùns edoan,
nMooi uut-esnéén hólten dier
Zeej in'nglazekas soms stoan.
nBet-òvergrootva
maakte'tnog,
Das wel heel slim lange eleen,
An zukke dinge wet ie toch
Dat ze toè al van alles deen.

En woar vrouwluú veur
stonnen
Moj ok veral neet uut vlakken,
Dr waarn dee hoas alles
konnen
Bòven ut normale uut stakken.
Denk oe us in, zon letterdoèk
Wat een kunstug werk dat was,
nRembrandt kik hoas um de
hoèk
Ze hadn toè al wat in eur mäs!

De letter- of litterduuke
Maken ze desties bie de vleet,
kWet ak trin Vodden nò zuuke
Dr nog wel ene henk of steet.
Somge luú bunt ter an gehech
Zee doorin eur familieband,
Zon doèk doot dee nooit weg,
Ze veult doorin eur "stand".

Toch zòj dat wels'nkéer zéne,
Zo heurn ik kots hier nog
Op'n erfhuus in Gossel dr éne
Vleean joor, slim duur is
vekoch.
Moor mien duch dat vremden
In't doèk minder weerde zee,
Neet datte goed is of slech
Moor dat ut eur toch wel
rèmden
Ze kenden de maakster neet,
De familie-relotie is tan weg.

Op zon litterdoek koj soms
Een aardugge veurstelling
zeen,
tWas expres wel's iets doms,
Moor òver, zeg in't algemeen,

Waarn't utgekiènde taferélen.
Vake zag iej heele goeien
Dee oew ogen zollen strélen
En oew ech ok konnen boejen.

Dr is tr toè in disse streek
Us'n keer ene tentoon esteld
En iederéne dee'tdoèk bekeek
Ston astware dr van vesteld!
Zóó mooi as tat was af ewerkt
Dat dook tan door int veelen,
Al was hier kunde wat beperkt
Zóó wast toch nog nooit ezeen!
Ie zagn een dubbele leere stoan
Door klom'n de mense tegen
op,
Met vieftug joar waarn z'op
top
Um d'andre leer dan af te goan.

Onderan begon tmensje met
niks,
Een baby kröp door dan
traage,
Bie tien joar egreujd al fiks
Was tat al'nbièdehante bláge,
Met twintug teldene veur vol,
tEchte lèven zol dr wenken,
Ston van energie dan bol,
Zol dan an trouwen denken.
Met dertug deeje an alles mee
Noew wasse in volle krach,
En watte ok tut veertug dee,
d'Joorn hadn kinder an
ebrach!

As tan'tviefteg-jaar vescheen
Waarn ze heel op eur beste,
De tied dat ze Abram zolt zeen
Das smensen hoogste teste!
tIs wel zo: d'ech rappe krach
Dee wodt vól eerder op
ebrach!
Want nò zon kwat-eeuw dan
brek
Dat top-vlugge al weer wat af.
tVlugge zakt iets zo aw zek,
Moor dàn hebt ze ut erväären!

zWet wat'tlèven gif en gaf,
tZal'tvlugge méer as evenären,
Ze hebt al doonde'nhoop
eleerd
Veral ut deúr-zièn op espoord,
En dat is vólle méer weerd,
Zee hebt de künde noe
vegoord!

Dan nò vieftug: de afzak-leere
Zo asse op de letterdoek ston,
Noa vieftug krig'tlèven'nkeere
Uteindluk wodt zo ast begon.
Tut zestug lóp ut tan nog wel,
Int werk nog goed veur'r
brood,
Toch wodn'tzachjes een kwel
Dat jongeren ut gawwer doot!
Geet ut nòa de zeuventug toè
Dan kriègt ze tied veur maf,
Al dat werk en plich-gedoè
Lóp in dee tied vake af.
Van zeuventug noa tachtug
Das wel een zwoare sprong!
De "zeer sterken" vindt
machtug
Dat ut eur nog zo goed gong!

Bie negentug, dat zeker as wat
Door moj moor us op letten,
Dan goat ter weinug meer
dood!
Das iets daj gewoon zeen kunt
En iederéne ok wel mot
wetten,
Jò, das heel normaal umdat:
Der dóorvan moor weinug
bunt!
Kwam'n mense onderan dee
leer
Van de litterdoek'nenkle keer,
tWas opt doèk esteld, neet mis
Datte véurtied al niks meer is.

Zon letterdoek was vake mooi
En ok deúrdách, van goed
allooi!